

calia», AMAlcover (BDLC xi, 213); tr. 'tirar floretes, galantejar': «sempre que els llaguters veuen dones que renten a la vora del riu, les *florengs*», Bladé (*Benissanet*, p. 114); *florejat* [1549, *AlcM*], «un lliut negre lluent, ab la seva coberta tibanteta y *florejada*», Noller (Notes de c., 54).

Floreig [Lab. 1839, *Costumari Cat. de la Manc.* II, s. v.]; per a *floreig verbal*, terme d'estilística i lingüística, que vaig posar en circulació en el DCEC, vegeu aquesta obra, I, p. xxxii, n.; Bosch de la Trinxeria ho empra amb el significat de 'floreit, la flor de ~': «eren les sis del matí: trobarem los parents, amics y convidats que nos esperaven, un *floreig* de jovent que dava gust de veure» (*Records d'un exc.*, 99). *Floreixent*, calc intolerable del castellà (un verb *florèixer* no sé si s'ha usat mai, en tot cas seria algun bàrbar ignorant). És sabut que cal *florent* [fi S. xv] o *flòrid* [DOrt.], pres del ll. *floridus*.

Que el nom del poble de *Florejac*s ve de FLORIDIACOS, derivat de FLORIDIUS, és evident; que la grafia *Floriacus* d'un doc. és còpia inexacta de *Floriiacus* (-os), i que allò i un ètimon FLORIACUM són fonèticament impossibles són coses que salten a la vista.

Florejador, -jadura. *Florejament*. +*Florení* men., adj. de color, probablement modelat sobre *carmeni* (veg. *carmi*, *carnesi*): «vestit verd, espera, / davantal *floreni*, / sabata picada, / talonet vermei: / s'allota m'agrada / que no té remei», Camps Merc. (*Folkl. Men.* I, 83). *Florer*; *florera* [1664]: 'pom, toia', Alt Urgell [Castellicuitat, BCEC, 1906, 312, cita s. v. ROS, *aigua*]; 'camp on es conreen flors', maestr. (Vinaròs, 1961); 'herba-col, espècie de flor usada per fer brosat', Conflent (Orellà, 1960). *Florescència* [Labèrnia 1864]; *florescent*, tèdicament possible però desusat (o mer terme tècnic i rar).

Floret [fi S. XIV, Eiximenis; Lab. 1839], del llatí tardà FLORETUM 'jardí de flors' (en glosses llatines: Loewe, *Prodromus*, etc.): 1451, mall. Quadrado, *Forense*s, p. 355; veg. la cita a propòsit de *crutxola*, en el sentit de 'la selecció, la nata'; 1616, cita de Careta, *Barbr.*, s. v. *nata*; *lu flurét* 'la flor de la farina', valls de la Valira i la Noguera de V. Ferrera (Tor, Arcavell, 1932-36).

«La flor o lo floret de la llet, del vi; la flor o lo floret de la edat; la flor o lo floret de tot lo jovent; lo qui és la flor o lo floret dels hòmens, dels soldats, del collegi», Lacavalleria. «La Mercè de Bellamata era al mateix temps la minyona de més anomenada de tot lo Llussanès, per guapa y per discreta, y per saber culir sense punxar-se les roses que li tiraven lo *floret* de joves, que d'aprop o de lluny la coneixian», Genís Ag., *Jo. Fl.*, 1878, 182; «per son costat desfilava tot un *floret* de noyes rialleres», Noller (*Pap.*, 207); «les nines y donzells no preguen gayre, / que 'ls tempta, omplint de melodies l'ayre, / la verda cornamusa que s'infla sota un pi: / lo flobiol espignador refila / y, al *floret* de donzelles que desfila, / marcant va la cadència lo cop del tamborí», *Canigó* I, 60. Del català passà al cast. *florete* [1732, *DAut.*], aplicat només al paper i al sucre.

Que en català aquesta paraula prové de FLORETUM (i no pas d'un diminutiu de *flor*, ja morfològicament increïble) és ben clar, per més que el mot llatí no se sap que hagi deixat altra descendència romànica, però com que hi ha un oc. *floret* [1419 > fr. *floret*, *fleuret*, 1563, 1611], i avui en diversos parlars gc., llgd., prov. i piemontesos, i no havent-se estudiat bé llur contingut semàntic (des d'aquest punt de vista les dades del TdF i el FEW III, 633a32-41 i n. 22, pequen de vagues i insuficients), no es pot pas assegurar que en occità no ho sigui també.

Floret 'mena d'espasa' [Belv.], calc de l'it. *fioretto* id., que sembla haver designat primer el botó que cobria la punta d'aqueix espasí, i després l'arma mateixa, des del qual el mot passà també al fr. *fleuret* i al castellà *florete* [*DAut.*]; *floretejar*; *floretista* [1868, *SLitCosta*].

Floreta [Belv.; 'amoretà', Lab. 1839]: «vós sou la més gentil flor / que tota la terra cria— / No lenseu tantas *floretas*, que yo no las mereixia», MilàF (*Romllo.*, 374.12); «paraula --- de que no li tirará *floretes*, de que no li farà comèdies?», Noller (*Pap.*, 61); *floretejar*; *florèrina*. També fr. ant. *florette* (avui *fleurette*), d'on l'angl. *flirt* [pron. *flàrt*] 'amoretà', i d'ací *to flirt* 'galantejar', 'fer l'amor frívolament' (> cat. *flirt*, *flirtejar*).

Flori [Muntaner]; «cascun dia los donaven mig ducat per lança, e als de peu, mig *flori*», JoMartorell (Ag. II, 132), adaptació de l'it. *fiolino* [1252], moneda marcada de primer amb la flor de lliri, emblema dels Mèdici; resta encara en ús en comarques valencianes, on, p. ex., a Dénia, *florinets* volia dir 'monedes de cinc duros' (1963). El val. *flori* 'anus' (*AlcM*, § 2), i *floriol* id (*AlcM*), igual que l'and. orient. *florin* 'vulva', no vénen de *flori* ni tenen a veure amb *flor* més que per una alteració fonètica d'etimologia popular, i probablement són derivats del ll. FORUS 'forat', FORARE 'foradar'.

Florisser. *Florista* [Belv.]; «ja --- ja s'entretenia contemplant com les *floristes* anaven adornant les seves taules», Noller (*Pap.*, 8). *Floró* [Belv.], pres del fr. *fléuron*.

Florir [origens de la llengua, S. XIII]: «Déus és aquella cosa qui fa ploura e *florir* e granar, e que dóna vida e sustaniment a tot quant és», «en aquella ribera hon lo hom tallava lo arbre que fullava e *floria* mas no granava, havia un pomer que era tan fortment carregat de pomes», Llull (*Merav.*, *NCl.* I, 41.5; II, 50). «Un viarany que's clou entre falgueres, / los guia a un bosc d'alzines y oliveres, / del munt platxeríós turbant gentil, / hont veu, entre'l brancatge que *floria* / sota cortines d'eura y setelia, / d'un altar de la Verge 'l camaril», «aquí 'ls titans lluytaven, allà ciutats *florien*: / pertot càntics de verges y música d'acells; / ara, en palaus de marbre, les foques s'hi congrien / y d'algues se vestexen les prades dels anyells»; «per ço de les riqueses lo Déu en tu posaren / los grecs, entre argentífers turons vehent-te *florir*; / millor que l'or de Colchos, prehuat velló hi trobaren, / y a Homer dares l'Eliseu y a Salomó l'Ofir», «vivia un religiós de